

LBRIS

We know
books

DIN
Spania
CU
DRAGOSTE

ELENA ARMAS

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

CAPITOLUL UNU

— O să-ți fiu eu partener la nuntă.

Cuvintele mi-au răsunat în urechi. Nici în cele mai fanteziste visuri — și credeți-mă, am o imaginație bogată — nu-mi închipuisem că le voi auzi rostite de vocea asta baritonală.

Am mijit ochii la ceașca mea. Încercam să-mi dau seama dacă plutea vreo peliculă de substanță toxică la suprafața cafelei mele. Asta ar fi explicat ce se întâmpla.

Dar nu era nici urmă de așa ceva în ceașcă; doar ce mai rămăsese din cafeaua mea Americano.

Vocea pătrunzătoare s-a auzit din nou:

— Merg eu cu tine, dacă ai atâta nevoie de un partener.

Am făcut ochii mari și am ridicat capul. Am deschis gura, după care am închis-o la loc.

— Rosie..., am îngăimat. *El* chiar e aici? Îl vezi și tu? Sau mi-a pus cineva droguri în cafea, iar eu n-am băgat de seamă?

Rosie era cea mai bună prietenă a mea și, totodată, colegă cu mine la InTech, o companie de consultanță în inginerie, cu sediul în New York. Aici ne cunoscuserăm. Lucram împreună. A încuviințat încet din cap, iar buclele ei negre au săltat. Pe chipul ei cu trăsături delicate apăruse o expresie de neîncredere.

— Nu ți-a pus nimeni nimic în cafea, a mormăit ea. Tipul e chiar aici.

A aruncat iute o privire peste umărul meu.

— Bună dimineța! l-a salutat Rosie rapid, apoi s-a răsucit din nou spre mine. E chiar în spatele tău.

Cu gura căscată, m-am holbat la prietena mea. Stăteam în capătul coridorului de la etajul al unsprezecelea, în sediul firmei InTech. Birourile noastre erau destul de apropiate unul de altul, așa că, atunci când intrasem în clădirea aflată în inima Manhattanului, în apropiere de Central Park, mă dusesem ținută la biroul ei.

Planul meu fusese s-o iau pe Rosie și să ne tolănim în fotoliile tapițate aflate în zona pentru vizitatori. Era destul de devreme încât să nu fie ocupate. Mi-am dat drumul la gură înainte să ajungem la ele. Având în vedere necazul meu, aveam nevoie imediat de atenția a lui Rosie. Și apoi... apoi *el* a apărut din senin.

— S-o repet a treia oară?

Întrebarea lui mi-a stârnit alt fior de neîncredere și mi-a înghețat sângele în vene.

N-avea s-o repete. Nu fiindcă n-ar fi putut, ci pentru că vorbele lui n-aveau absolut niciun sens. Nu în lumea asta, în care...

— Bine, fie! a oftat el. Poți să mă iei cu tine...

A făcut o pauză, iar eu am devenit și mai precaută.

— ...la nunta surorii tale.

Mi-am îndreptat spatele. Umerii mi s-au crispat și am simțit cum bluza din satin mi se întinde pe sub betelia pantalonilor bej.

Pot să-l iau cu mine.

La nunta surorii mele.

Ca... partener?

Eram uluită. Cuvintele lui îmi răsuna în cap.

Apoi absurditatea situației — gluma perversă pe care încerca s-o facă tipul ăsta, în care știam că nu pot avea încredere — m-a făcut să pufnesc scurt și zgomotos. Nu m-am putut abține.

— Ce ți se pare așa de amuzant? a întrebat el cu voce scăzută, rece. Vorbesc serios.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Nu-l credeam absolut deloc. M-am adresat lui Rosie:

— E la fel de probabil ca el să vorbească serios precum e, ca Mister Chris Evans¹ să apară din senin și să-mi declare dragoste veșnică.

Am privit teatral în stânga și dreapta și am continuat:

— Nicio șansă să se-ntâmp! Deci, Rosie, îmi ziceai ceva despre... domnul Frenkel, nu-i așa?

Nu exista niciun domn Frenkel.

Rosie a zâmbit fals, cu toți dinții, așa cum făcea când nu voia să pară nepoliticoasă.

— Lina, mie mi se pare că vorbește serios.

L-a măsurat cu privirea pe tipul din spatele meu.

— Mda, a confirmat prietena mea. Nu cred că glumește.

Am clătinat din cap. Refuzam să mă uit la el, fiindcă exista posibilitatea să fiu nevoită să recunosc că prietena mea avea dreptate.

Imposibil! Aaron Blackford, colegul meu și ghimpele din coasta mea, n-ar fi încercat nici în ruptul capului să se ofere să-mi fie partener.

Am auzit un oftat de nerăbdare în spatele meu. Aaron mi-a zis:

— Devine plictisitor, Catalina.

Tăcere. Apoi a expirat zgomotos. Nu m-am întors cu fața spre el. Am rămas, dârză, pe poziție.

— Știi că dacă mă ignori n-o să mă faci să dispar.

— Dar încă trag speranță c-o să reușesc să te fac să dispari, am bodogănit.

Rosie mi-a aruncat o căutătură ciudată, apoi a privit peste umărul meu din nou, așifând același zâmbet larg.

— Scuze, Aaron! Nu te ignorăm, l-a asigurat ea. Pur și simplu... discutăm ceva.

¹ Actor nord-american cunoscut în special pentru interpretarea rolului Captain America, în franchisa *Avengers*.

— Ba îl ignorăm! am contrazis-o. Nu-i nevoie să-l menajezi. Oricum, să știi că nu-l deranjează. N-are suflet.

— Mersi, Rosie! i-a zis Aaron, pe un ton mai puțin ostil.

Aaron nu se purta amabil cu nimeni. Nu-i stătea în fire să fie prietenos. Nici nu credeam că ar fi putut să-i iasă faza cu amabilitatea. Cu toate astea, era mai puțin... ciufut când vorbea cu Rosie. Ceea ce nu se aplica și în cazul meu.

— Te rog, Rosie, spune-i Catalinei să se-ntoarcă spre mine! Nu-mi place să vorbesc cu ceafa ei.

Tonul lui a devenit glacial:

— Sau poate că-i încă o glumă nesărată de-a ei. Niciodată nu le înțeleg hazul.

Brusc, un val de căldură m-a cuprins și m-am înroșit la față.

— Sigur! s-a grăbit Rosie să aprobe. O să-i zic.

Privirea ei a revenit asupra mea și a ridicat sugestiv din sprâncene.

— Lina... Aaron vrea să te întorci spre el...

— Mulțam, Rosie! M-am prins, am rostit printre dinți.

Obrajii îmi ardeau. Nu voiam să dau ochii cu el. Ar fi însemnat să-i fac jocul. Pe deasupra, tocmai declarase că nu sunt amuzantă.

— Te rog, spune-i lui Aaron că un om nu poate să înțeleagă o glumă dacă nu are simțul umorului. Mersi!

Rosie s-a scărpinat în cap și s-a uitat rugător la mine. Voia s-o scutesc de jocul ăsta penibil. Am privit-o insistent, ignorându-i rugămintea mută.

A răsuflet prelung, după care s-a uitat încă o dată peste umărul meu.

— Aaron — a început ea, iar zâmbetul fals i s-a lărgit și mai mult —, Lina e de părere că...

— Am auzit-o, Rosie. Mulțumesc!

Eram foarte obișnuită cu prezența lui, așa că am observat imediat schimbarea ușoară din tonul său. Îl folosea pe cel rezervat numai mie: sec și ostil, amestecat cu un strop de dispreț și răceală.

Știam că replica lui avea să fie urmată imediat de o încruntătură. Nici nu era nevoie să mă întorc și să mă uit la el ca să știu. Se încrunta mereu când venea vorba despre mine și de... *chestia* asta dintre noi.

— Sunt convins că ce zic ajunge până la Catalina, acolo jos. Te mai rog ceva, Rosie: zi-i că am treabă și că nu mai pot pierde vremea pe-aici.

Acolo jos?!

Ce idiot monumental!

Rosie și-a ațintit iar ochii verzi asupra mea.

— Ăăă..., a îngăimat prietena mea. Aaron are treabă și vrea să...

— Dacă...

Auzind cât de pițigăiat vorbisem, m-am întrerupt. Mi-am dres glasul și am continuat:

— Dacă-i atât de ocupat, atunci transmite-i, te rog, că poate să mă scutească de prezența lui. N-are decât să se întoarcă în biroul lui și să se poarte, în continuare, ca un obsedat de muncă. Ne-a întrerupt ca să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Rosie a rămas cu gura căscată. Bărbatul din spatele meu a vorbit:

— Deci ai auzit propunerea mea. Perfect!

A urmat o pauză, iar eu am înjurat în barbă.

— Deci care-i răspunsul tău?

Rosie părea șocată. Iar mie începeau să-mi iasă peri albi.

Cum adică? Ce naiba încerca să facă? Era vreo strategie nouă ca să se joace cu mintea mea, cu nervii mei?

— Habar n-am despre ce vorbește, am mințit eu. N-am auzit nimic. Poți să-i spui și asta.

Rosie și-a petrecut o buclă după ureche, i-a aruncat iute o privire lui Aaron și s-a uitat iar la mine.

— Cred că se referă la propunerea de a fi partenerul tău, la nunta soră-tii, a explicat ea blând. Știi tu, chiar după ce mi-ai zis că situația s-a schimbat și că acum ai nevoie de cineva — „de ori-

cină”, așa te-ai exprimat — care să meargă cu tine în Spania, la nunta aia, fiindcă altfel o să ai parte de o moarte lentă și dureroasă și...

Obrajii mei ardeau de rușine la gândul că Aaron auzise conversația noastră. Am întrerupt-o:

— Da, bine! Mersi, Rosie, nu-i nevoie să recapitulezi.

— Mi se pare că ai folosit cuvântul „disperată”, a intervenit Aaron.

Urechile mi s-au încins imediat. Probabil erau roșii ca sfecla.

— Ba nu! N-am zis asta!

— Scumpo... ba ai zis, a intervenit în discuție cea mai bună prietenă a mea.

De fapt, tocmai devenise *fosta* cea mai bună prietenă.

M-am uitat urât la Rosie și am mimat din buze: „Ce naiba faci, trădătoare ce ești?”

Cu toate astea, amândoi aveau dreptate.

— Bine, recunosc. Am zis că sunt disperată. Dar nu-s *chiar* atât de disperată.

— Exact asta zic oamenii cu adevărat neajutorați, a comentat Aaron. În fine... N-ai decât să crezi ce vrei, Catalina.

După ce în dimineața asta numai am înjurat, am închis ochii pentru o clipă.

— Treaba asta nu te privește, Blackford! Și nu sunt neajutorată, ai priceput?

Ce mai conta o minciună în plus, pe lângă toate gogoșile pe care le îndrugasem?

N-avea rost să neg. Într-adevăr, voiam *cu disperare* să-mi găsesc un partener pentru nuntă.

— Sigur..., a mormăit el.

Ce ironic! Dintre toate cuvintele pe care Aaron Blackford mi le adresase în dimineața asta, ultimul m-a făcut să renunț la prefăcătorie, la ipostaza de femeie imperturbabilă.

Acel „sigur” pronunțat din vârful buzelor sunase extrem de plictisit, de arogant. Exact în stilul lui Aaron.

Sigur...

Sângele a început să-mi fiarbă.

Cât ai clipi, m-am răsucit cu fața la el. Am făcut-o din impuls. Un simplu reflex la acel cuvânt alcătuit din cinci litere. Dacă ar fi fost rostit de oricine altcineva, nu m-ar fi afectat atât de tare.

Din cauza înălțimii lui impresionante, m-am pomenit cu nasul în pieptul lui lat. Purta o cămașă scrobită. Tare aș fi vrut să strâng materialul în pumni și să-l șifonez! Cine naiba defilează tot timpul îmbrăcat așa de elegant și de impecabil? Aaron Blackford, desigur.

Am ridicat privirea spre gâtul lui puternic. Privirea mi s-a oprit la maxilar. Strângea din buze, exact cum mă așteptam. Ochii mei au urcat și mai mult, întâlnindu-i pe ai lui. Erau albaștri. Îmi aminteau de profunzimile unui ocean, unde totul e rece și mort.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— *Sigur?* am șuierat.

A încuviințat scurt din cap. Ochii lui mă țintuiau.

— Da. Nu vreau să mai pierd vremea ciondănindu-mă pentru un lucru pe care ești prea încăpățânată să-l recunoști, așa că asta am zis: *sigur*.

Refuzam ca tipul ăsta exasperant, care probabil petrecea mai mult timp călcându-și hainele decât interacționând cu alți oameni, să mă scoată din pepeni la prima oră a dimineații.

Mă străduiam să-mi controlez reacția. Am inspirat profund. Apoi mi-am petrecut o șuviță castanie după ureche.

— Dacă să vorbești cu mine e o mare pierdere de vreme, chiar nu înțeleg ce mai cauți aici, i-am trântit-o. Te rog, nu te simți obligat să stai pe-aici de dragul meu sau al lui Rosie!

Domnișoara Trădătoare a scos un sunet nedefinit.

— Aș vrea să plec, a recunoscut sec Aaron. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— *Aia* n-a fost o întrebare, am răspuns, simțind amărăciunea din tonul meu. Dar nu contează, fiindcă n-am nevoie de tine.

— Sigur, a repetat el, iar exasperarea mea a mai crescut un pic. Deși eu cred că ai nevoie.

— Te înșeli.

Și-a arcuit sprânceana mai mult, după care a adăugat:

— Totuși, parc-am auzit că ai nevoie de mine.

— În cazul ăsta, ai mari probleme cu auzul. Repet: n-ai înțeles bine. Nu am nevoie de tine, Aaron Blackford! Dacă vrei, îți fac o schemă. Îți scriu și pe e-mail, dacă e nevoie.

A părut că ezită pentru o clipă. Dar știam că nu avea să renunțe atât de ușor. Și mi-a demonstrat-o când a deschis din nou gura:

— Nu ziceai că nunta e peste o lună și că n-ai partener?

— Poate c-am zis așa. Nu-mi aduc aminte exact.

Am strâns din buze. De fapt, chiar așa spuseseam. Cuvânt cu cuvânt.

Aaron nu s-a dat bătut:

— Păi, n-a sugerat Rosie să stai ascunsă la nuntă și să nu atragi atenția asupra ta, ca nimeni să nu observe c-ai venit singură?

Rosie s-a băgat în discuție:

— Așa am zis. Și i-am sugerat să poarte o culoare închisă, nu rochia aia de un roșu turbat...

— Rosie! am strigat la ea. Nu mă mai „ajuta”!

Aaron a început să reproducă discuția mea cu Rosie:

— Și dup-aia nu i-ai amintit tu lui Rosie c-o să fii *afurisita* — chiar așa te-ai exprimat — de domnișoară de onoare și că, prin urmare, *toate neamurile* — din nou, exprimarea ta — o să fie cu ochii pe tine?

— Ba da, a confirmat Domnișoara Trădătoare.

Mi-am răsucit fulgerător capul în direcția ei.

— Ce-i? a întreat ea cu nevinovăție, ridicând din umeri și enervându-mă la culme. E adevărul, scumpo.

Aveam nevoie de prieteni noi, urgent!

— Mda, exact! a comentat Aaron. Și n-ai spus tu că fostul tău iubit va fi cavalerul de onoare și că gândul de a sta aproape de el, *singură, jalnică, fără pereche* — astea au fost cuvintele tale —, te face să vrei să-ți iei câmpii?

Da, așa mă exprimasem. Însă nu crezusem că Aaron ne asculta. Altfel, n-aș fi spus toate astea răspicat.

Se pare că stătuse chiar acolo, în spatele meu. Și acum știa. Mă auzise recunoscându-mi frustrarea și acum mi-o flutura pe la nas. Oricât de mult îmi repetam în sinea mea că nu-mi pasă, că n-ar trebui să-mi pese, ghimpele suferinței nu dispărea. Mă făcea să mă simt și mai singură, și mai vrednică de milă.

Am înghițit în sec și mi-am ferit privirea de a lui. Ochii mei au poposit aproape de mărul lui Adam. Nu voiam să-i văd expresia. Probabil că era una de batjocură, de milă. Refuzam să aflu că încă o persoană are o astfel de impresie despre mine.

Aaron a mai adăugat ceva:

— Da, *ești* disperată.

Am expirat cu putere și am încuviințat cu o mișcare a capului, în chip de răspuns. Nu înțelegeam de ce o făcusem. Nu-mi stătea în fire. De obicei, mă ciorovăiam cu el până la sânge. Nu ne menajam reciproc.

— Atunci, ia-mă ca partener la nuntă, Catalina.

Foarte încet, am ridicat privirea. Simțeam că mă cuprinde un amestec ciudat de suspiciune și jenă. Faptul că fusese martor la discuția mea cu Rosie era de-a dreptul stânjenitor. Oare avea să folosească asta în propriul avantaj? Oare voia să mă tragă pe sfoară?

Sau poate că nu. Poate că exista o explicație, un motiv pentru care se oferise să mă însoțească la nuntă.

În timp ce-i studiam fața, reflectam la toate variantele posibile, dar nu reușeam să ajung la o concluzie rezonabilă. N-am găsit niciun răspuns care să mă ajute să înțeleg de ce îmi făcuse propunerea

sau ce scop urmărea. Aveam o singură certitudine: noi doi nu eram prieteni. Aaron Blackford și cu mine abia dacă ne toleram. Ne comportam răutăcios unul cu celălalt, scoteam în evidență greșelile celuilalt, ne criticam stilurile diferite de lucru, de gândire, de viață. Condamnam ceea ce ne deosebea. Cândva, aș fi aruncat cu săgeți de *darts* într-o poză de-a lui. Sunt convinsă că și el ar fi făcut la fel cu o poză de-a mea. Ne antipatizam. Pe deasupra, el provocase vrajba noastră, nu eu. Deci care era explicația? De ce se prefăcea că îmi oferă ajutor și de ce să-i fac pe plac, acceptându-i propunerea?

— Poate că sunt disperată să-mi găsec un partener, dar nu chiar atât de disperată, am repetat.

A oftat. Îi simțeam nerăbdarea și exasperarea.

— Îți las timp de gândire, a zis Aaron. Știi că n-ai alte opțiuni.

— Nu mă gândesc la nimic, i-am trântit-o fluturând din mână, după care i-am zămbit fals, cu toți dinții. Mai degrabă m-aș duce la nuntă cu un cimpanzeu îmbrăcat în smoching decât să te iau *pe tine*.

A înălțat din sprâncene. În ochii lui am văzut o urmă de amuzament.

— Ei, hai! Știm amândoi că n-ai face așa ceva. Deși există cimpanzei care se descurcă de minune, fostul tău iubit o să fie prezent la nuntă. La fel și familia ta. Ai spus că trebuie să faci impresie, iar eu te voi ajuta în privința asta, a completat Aaron, după care și-a înclinat capul într-o parte. Sunt cea mai bună opțiune pe care-o ai.

Am pufnit dezaprobator, pocnind din palme o dată. Omul ăsta era o pacoste...

— Ești un mare *nimic* pentru mine, Blackford. Să știi că am suficiente opțiuni, l-am contrazis, ridicând din umeri. O să agăț pe cineva pe Tinder. Poate c-o să dau un anunț în *New York Times*. Găsec eu pe cineva.

— În numai câteva săptămâni? Nu prea cred!

— Rosie are mulți prieteni. O să-l iau cu mine pe unul dintre ei.

Ăsta fusese planul meu încă din capul locului. De aceea mă dusesem la Rosie atât de devreme. Mi-am dat seama că fusese o greșeală. Trebuia să fi așteptat până la sfârșitul programului și să fi mers cu Rosie într-un loc liniștit — unul unde Aaron nu avea ce căuta —, ca să vorbim. Însă după discuția telefonică de ieri, cu maică-mea... mda. Lucrurile se schimbaseră. În mod cert, situația mea era alta. Aveam nevoie de un partener și absolut oricine ar fi fost bun. Oricine în afară de Aaron, bineînțeles. Rosie sigur știa pe cineva care să mă însoțească.

— Nu-i așa, Rosie? am întrebat-o. Sigur ai un amic disponibil.

— Poate Marty... Lui îi plac nunțile, a spus ea.

— Nu cumva Marty e ăla care s-a îmbătat la nunta verișoarei tale, a furat microfonul trupei și a cântat *My Heart Will Go On* până când frati-tu a trebuit să-l dea jos cu forța de pe scenă?

— El e, a zis rușinată Rosie.

— Îm-hm... Nici nu mă gândesc!

Nu puteam să aduc cu mine un asemenea tip la nunta soră-mii. Ea i-ar fi smuls inima din piept și i-ar fi servit-o pe tavă, în chip de desert.

— Dar ce zici de Ryan? i-am propus lui Rosie.

— E logodit.

— Nu mă mir, am răspuns cu un oftat. Ryan e un tip pe cinste.

— Știu. De-ai aia am încercat de atâtea ori să vă fac lipeala, dar tu...

Mi-am dres glasul, ca s-o reduc la tăcere, după care am zis:

— Nu-i un moment potrivit să discutăm acum de ce n-am un iubit.

Aaron mă privea printre gene.

— Ce zici de... Terry? am încercat din nou.

— S-a mutat în Chicago, a răspuns Rosie.

— La naiba!